

**RECULL DE LES
OBRES PREMIADES
A LA SEGONA
EDICIÓ DELS JOCS
FLORALS DEL
CASAL CATALÀ DE
BRUSSEL·LES
– edició 2015 –**

SUMARI

PARTICIPANTS A LA SEGONA EDICIÓ DELS JOCS FLORALS DEL CASAL CATALÀ DE BRUSSEL·LES.....	3
BENVINGUDA A CÀRREC DE MONTSERRAT BARRERA, MEMBRE DEL JURAT.....	4
CATEGORIA INFANTIL NARRATIVA.....	6
CATEGORIA INFANTIL POESIA.....	8
CATEGORIA JUVENIL NARRATIVA.....	9
CATEGORIA ADULT B (NO CATALANOPARLANT) NARRATIVA.....	10
CATEGORIA ADULT B (NO CATALANOPARLANT) POESIA.....	11
CATEGORIA ADULT A (NADIU) TEXT BREU.....	12
CATEGORIA ADULT A (NADIU), NARRATIVA, ACCÈSSIT.....	13
CATEGORIA ADULT A (NADIU), NARRATIVA, PRIMER PREMI.....	15
CATEGORIA ADULT A (NADIU), POESIA, ACCÈSSIT.....	18
CATEGORIA ADULT A (NADIU), POESIA, PRIMER PREMI.....	19
CLOENDA DE LA MONTSERRAT BARRERA, MEMBRE DEL JURAT..	20

PARTICIPANTS A LA SEGONA EDICIÓ DELS JOCS FLORALS DEL CASAL CATALÀ DE BRUSSEL·LES

AUTORS I AUTORES

Categoria infantil narrativa: Núria Nevens Categoria infantil poesia: Irene Alós
Categoria juvenil narrativa: Teo Peeters
Categoria adult B (no catalanoparlant) narrativa: Ivan Preat Categoria adult B (no catalanoparlant) poesia: Adam Phillips Categoria A (nadiu) text breu: Jordi Just
Categoria adult A (nadiu) narrativa, accèssit: Toni Vicens
Categoria adult A (nadiu) narrativa, primer premi: Abel Martínez
Categoria A (nadiu) poesia, accèssit: Ivan Fox
Categoria A (nadiu) poesia, primer premi: M. Àngels Fort
Premi al millor pseudònim: Lliga protectora dels Dracs de Sant Jordi, d'Abel Martínez

JURAT

Amadeu Altafaj Montserrat Barrera Johan Haggman Jaume Masdeu Elena Sanjosé

BRUSSEL·LES, SANT JORDI 2015

BENVINGUDA A CÀRREC DE LA MONTSERRAT BARRERA, MEMBRE DEL JURAT

Benvinguts tots un any més en aquesta nova entrega de premis dels Jocs Florals del Casal Català de Brussel·les.

Estem molt i molt contents de poder comptar un any més amb vosaltres, amb el vostre suport i col·laboració i, sobretot, amb els vostres escrits que ens han fascinat un cop més.

Gràcies també per ser avui aquí en aquesta diada tan senyalada i tan nostra com és el dia de Sant Jordi.

El nostre estimat poeta Miquel Martí i Pol ens deia que pels *“ulls conec i crec i sé i puc sentir i estimar i créixer fins l'alçada màgica del gest”*, i nosaltres avui hi afegim també que és amb l'escriptura, amb els mots, amb les paraules quan podem expressar els nostres més preuats sentiments... Perquè els mots omplen de vida i converteixen en especial un dia qualsevol.

Un Sant Jordi no és Sant Jordi sense roses i llibres. Però un Sant Jordi no seria tampoc Sant Jordi sense paraules, sense mots, sense aquelles frases dites a cau d'orella, sense aquell *“t'estimo”* envoltat de roses i llibres, o sense les dedicatòries escrites en un tros de paper, d'aquell llibre comprat amb tanta il·lusió... La màgia dels mots és també que poden perdurar al llarg del temps.

I mots són també el que molts de vosaltres ens heu enviat, amb gran il·lusió, per celebrar aquesta nova entrega de Jocs Florals a Brussel·les. De nou, ha estat tot un luxe per a nosaltres (i a la vegada ens ha fet feliços) rebre els vostres escrits.

Amb una vintena d'obres presentades vingudes d'arreu, ens fa moltíssima il·lusió poder compartir amb tots vosaltres avui alguna de les vostres creacions.

I és per això que -començant a entrar en matèria-, m'agradaria abans que res presentar-vos els altres membres del Jurat que, un cop més, ho hem tingut molt difícil a l'hora de valorar i de prendre una decisió degut a la bona qualitat i l'originalitat de les obres premiades.

Des d'aquí, doncs, donem les gràcies i el nostre més gran i sincer agraïment pel seu esforç, dedicació, disponibilitat i amabilitat per voler col·laborar amb nosaltres a, a l'Elena Sanjosé, l'Amadeu Altafaj i també al Johan Haggman i al Jaume Masdeu (que malauradament avui, per motius professionals, no poden ser aquí). Gràcies de tot cor per tot el que heu fet per poder fer de nou que aquests Jocs Florals fossin una realitat.

D'altra banda, però, també vull donar especialment les gràcies infinitament a la gran ajuda i dedicació absoluta de l'Aurèlia Marsal. Ha estat el pal de paller perquè aquesta edició d'enguany fos també una realitat i, doncs, des d'aquí li vull agrair tot el que ha fet per nosaltres, de tot cor.

Així doncs, us demanaria siusplau un fort aplaudiment per a tots ells!

I dit això, i ja sense més preàmbuls, li passo la paraula a l'Aurèlia per endinsar-nos, doncs, en aquesta nova entrega de premis dels Jocs Florals del Casal Català.

CATEGORIA INFANTIL NARRATIVA

El nen que havia perdut el seu nom

Hi havia una vegada un nen que es va despertar un bon matí sense recordar el seu nom, ni qui era. Va sortir de casa i va començar a caminar esperant recordar alguna cosa. A qui es trobava li preguntava: que sabeu qui sóc? I ningú no li sabia dir.

Va sortir del poble i al cap d'una estona de caminar va arribar a un bosc preciós. Era molt especial perquè tenia arbres amb fulles de tots els colors. A l'entrada del bosc hi havia un rètol que deia: "El bosc on passen les coses que no poden passar". Va entrar-hi molt encuriós i de sobte va veure una ombra de cavall. S'hi va acostar i va veure que no era pas un cavall, era un mig cavall!

El nen va exclamar: "Un mig cavall. Això no pot ser!"
"És clar que no", va dir el laró (que és com es deien els mig cavalls en aquell bosc).
"Estàs al bosc on passen coses que no poden passar! Cóm hi has arribat?"
"No ho sé, només caminava". Va respondre el nen.
"Es estrany, fa mil anys que no hi havia entrat ningú. Hi déu haver una bona raó."
"Busco el meu nom!" Va exclamar el nen.
"Potser aquí el podràs trobar. Vine amb mi. Preguntarem al Zarrondo"

Van arribar a un prat magnífic de color lila on pasturaven molts larons. Allà també hi havien tot de tendes de campanya i al mig una tenda gegant plena de flors. Allà es van dirigir els dos amics mentre els larons miraven el nen encuriós i parlaven baixet entre ells.

Van entrar a la tenda i van veure el Zarrondo. No era un mig cavall com els altres, sinó un cavall sencer, però tan, tan maco que no podia ser. Era blanc com la neu, amb els ulls blaus com el cel d'estiu, la veu dolça com un caramel i la melena negra com el carbó, llarga com un riu i suau com un osset de peluix. Era el cavall que sortia a totes les pel·lícules i en els versos dels poetes. Era el rei d'aquell bosc màgic.

El laró, que es deia Pau, li va demanar al Zarrondo si podia ajudar el nen a trobar el seu nom i el Zarrondo li va regalar un mapa màgic que sempre ensenyava quin era el millor camí.

Quan el nen va tocar el mapa, va assenyalar un camí cap a l'Oest. Allà van anar i al cap d'unes hores van veure una cova i van aturar-se a descansar. Van sentir una veueta molt dolça i musical i van ensumar el perfum de les flors de mimosa. Van veure que s'acostava una gateta de tres colors, però no era una gata normal. Estava tota feta de flors. La gateta i el laró ja es coneixien. Es deia Mimosa, com les flors de les que estava feta.

Ella va preguntar: “Pau, qui és aquest nen? Com es diu?”

El Pau va contestar: això és justament el que provem de descobrir. T’hi apuntes? Sí, però primer dinarem i m’heu d’ajudar a portar les coses! I van sortir tots tres després de dinar, carregats amb collarets i llaços de colors (perquè la Mimosa era molt presumida).

Al cap d’una estona, el nen gairebé va caure perquè un home misteriós, fosc com una ombra, li va passar pel costat corrent a la velocitat del vent. El laró es va posar a córrer al seu darrera fins que l’home es va ficar dins d’un túnel i li va caure una ampolla de la bossa que duia. El laró la va recollir i li va portar al nen.

Pintat sobre l’ampolla hi havia un nom de nena: Mariona. A dins hi havia un líquid brillant que es movia com si volgués sortir. Llavors el nen va obrir l’ampolla i va sentir que en sortia una bonica rialla de nena. Ho va trobar tan fantàstic que va decidir seguir l’home per aquell túnel. El van veure que entrava en una casa feta de caramels de colors. La porta estava ben oberta i hi van entrar.

A dins hi havia una gran taula amb moltes altres ampolles, cadascuna amb un nom diferent. Una li va semblar més brillant que les altres. Sense pensar-s’ho gens, la va agafar, la va obrir i se la va beure.

Llavors va sentir: “Joan despertat, que ja és hora d’anar a l’escola”. I en aquell moment es va sentir una gran rialla de nen.

La gateta que escombrava l’escaleta, Núria Nevens

CATEGORIA INFANTIL POESIA

Les meves estacions

Quan arriba la tardor
vaig al bosc a trepitjar fulles
i també a collir bolets.

Quan arriba l'hivern
li tiro boles de neu
a la mama i faig un ninot de neu.

Quan arriba la primavera
em poso molt contenta,
comença a fer calor i
porto màniga curta.

Quan arriba l'estiu
vaig a la platja,
jugo amb els meus cosins
i m'ho passo molt bé.

Totes les estacions són molt divertides!!!

El lloro coloraines, Irene Alós

CATEGORIA JUVENIL NARRATIVA

Una gran experiència

L'estiu de l'any passat, vaig viatjar a Corea per un voluntariat durant 2 setmanes. El treball consistia a fer descobrir les nostres cultures als nens d'aquest poble, érem 10 nens de 14 anys que fèiem el voluntariat.

Per el problema era el següent: no parlava bé l'anglès i encara menys el coreà.

Els nens del voluntariat que eren amb mi eren japonesos, alemanys, tailandesos... Però cap parlava francès o castellà, al principi no va ser fàcil, els altres només quedaven entre ells, tenien una cultura tan diferent de la meva que no ajudava per comunicar-se, també els nens que cuidàvem eren molt indisiplinats i no aconseguia que em respectessin.

Al cap de 5 dies, tot va canviar. Em vaig anar adaptant als nens i vaig començar a entendre'm amb els meus companys i vaig comprendre que encara que les nostres cultures eren diferents, podíem treure molts avantatges d'això .

Cada nit, Tochiaki preparava els sushis que li havia ensenyat la seva àvia de Saitama. Nina ens va ensenyar fotos de Moscou. Sean ens va explicar com vivia a Austràlia. Per la meva part, els ensenyava les bases del francès perquè els agradava aquesta llengua que diuen tan poètica. Es van quedar al·lucinats quan els vaig dir que ja havia anat a París. Al cap de les dues setmanes, ja ens tocava marxar i estava molt trist de deixar els meus companys, per content de tornar a veure la meva família. Aquesta experiència em va servir per madurar i em va enriquir molt, m'agradaria repetir-la en un altre país!

El voluntari, Teo Peeters

CATEGORIA ADULT B (NO CATALANOPARLANT) NARRATIVA

Nosaltres treballem per vosaltres

Hola, jo sóc la reina de l'Ivan. Tinc sis potes, una cap, dos ales, un abdomen i una càpsula al meu tòrax. Jo sóc de color groc, marro i negre. Visc de 2 a 3 anys, sóc com una màquina de pondre ous, de dia i de nit. Des de la primavera fins la tardor. A l'hivern estic tranquil, amb els meus infants, jo sóc la mare de 15.000 a 28.000 filles i de 3.000 fills. Els meus fills s'ocupen de mi. Em donen de menjar i em tenen calenta, a 34 graus tot l'any.

Durant el període de la fecundació, abandono la colmena, i torno de nou quan estic fecundada, si no hi ha cap ocell que se'm menja. També marxo quan hi ha moltes abelles a la meva colmena i deixo el lloc a una reina jove. Marxo amb 15.000 filles plenes de mel, i busquem un nou lloc per viure.

Jo em dic «obrera», i m'encarrego de la maternitat de la colmena. Dono menjar a els ous dins dels alvèols pol·len i nèctar de flors. Per acabar el meu cicle treballo per anar a buscar pol·len i nèctar. Transporto el nèctar a la meva boca i el pol·len en petites pilotes a les meves cames. La meva vida es de 6 setmanes, de primavera a tardor.

Jo em dic «faux bourdon», i sóc un mascla. Neixo el mes d'abril. Jo no pico. No faig res i visc com un pacha mentre espero l'arribada d'una nova reina d'una altra colmena per fecundar-la. Nosaltres som uns 3.000. Al juliol ens expulsen de la colmena, i morim de fred i de gana. És millor ser un homo sapiens, oi?

Maya, Ivan Preat

CATEGORIA ADULT B (NO CATALANOPARLANT) POESIA

Vell Tomàquet

Aquest vell tomàquet
Esperant amb els altres
Aquells que no han perdut els seus barrets
Que encara són verds.

El barrufet, Adam Phillips

CATEGORIA ADULT A (NADIU) TEXT BREU

Incògnita

Només despertar-se, li va semblar que el llit era massa buit. Encara segueixo dormint a un costat del matalàs, va pensar. El sol entrava radiant per la finestra. Lentament, els seus llavis dibuixaren un ampli somriure...

Ommegang, Jordi Just

CATEGORIA ADULT A (NADIU), NARRATIVA, ACCÈSSIT

Capvespre de Victòria

Respira sense trencar la fal·lera del rellotge per parlar amb silenci. Un tic-tac resolutiu despenja el temps del saló i el baixa a l'avenc de la memòria. I em mira amb aquells ulls de minyó, oberts i eixerits, com si badessin al primer jorn. Aquella mà freda i prima, només ombra del passat, batega fràgil sobre la meva. Però l'avi em parla del seu món amb aquell trencadís de memòries compartides, amb el nostre acord generacional de passar la llavor. Intent descobrir que s'hi amaga darrere aquells ulls, nets i petits, i d'aquella mà rapinyada de arrugues. L'imagin a la seva atalaia d'octubre, des d'on es repinten les fulles que cauen amb un esclat de records. Però ara ja no hi ha ni abans ni després, només la flaire d'allò que fou i que no serà mai més. I mentre, des del recambró de la botiga, s'escolen les primeres llums matinals i els primers enrenous del jorn. Seria un dia qualsevol, de dolç tedi, amb esmorzar prop del llit mirant al pati. Un dia d'aquells d'ensaïmada i cantó de sobrassada amb mel, ja que l'avi no menja qualsevol cosa. Però no, no es un matí qualsevol. Perquè l'avi ja no parla, no. Però hi veu.

Poc a poc, avancem cap a la plana. Les colors vermelloses dels marges semblen il·luminar les terrasses i la humitat de les calmes de gener és present amb un banyer generalitzat. Més aviat que de costum, m'estira el braç cap al camp de oliveres mentre observ la seva transformació en cada passa. Aquell vell honorable, tranquil i geperut, comença a abandonar la seva figura a mesura que passem entre les soques centenàries. Un lleuger embat que s'encanala entre la vall de la finca és l'únic que trenca la pau, però es suficient per fer degotar les cabelleres verdes a sobre de l'avi. Però ell, lluny d'empetitir-se, es deixa mullar tot i no vol que l'ajudi a avançar entre la terra humida. I mentre ho fa, va pujant el cos fins a tibar tots els muscles amb una força sobrenatural, impossible, fins arribar al cordó que ens barra el pas.

Es comencen a engegar les màquines amb un soroll eixordador, i aquells cants dissimulats dels aucells, moren de cop. Dos conills surten disparats de cap a les carritxeres que es veuen més avall, a la torrentera, i una perdiu solitària pren volada per darrer cop en aquell indret. L'avi, sorpresa l'anima, no deixa de tibar cada centímetre del seu fràgil cos. S'alça per damunt la seva realitat i les seves condicions, tot traspasant, de cop, la línia de la seva pròpia existència. Enfurismat, aixeca el cordó i se'n va cap a la palera que ja ha començat a arrasar la primera olivera per on ha de passar la nova carretera. Se'n hi va decidit, deixant que les quasi imperceptibles forces que li queden, es facin més grans que mai. Se'n hi va sense por, apartant-me amb la mateix determinació que molts anys abans havia tingut per mostrar-me a llaurar. I se'n hi va, si, fins ben a l'enfront del monstre per aixecar el bastó i començar a plorar de ràbia.

Un desgavell d'humanitat s'escola en aquell instant, petit i fugaç. La màquina s'atura de cop i la policia surt disparada de cap al meu avi, que ja em té al darrere.

Els municipals em miren amb desaprovació. Sense dir ni un mot, i dient-ho tot alhora, intenten treure'ns d'allà amb poques formes. Però les empentes fan créixer l'avi que, sense parlar, obri un braç i el mou en senyal de calma. Els policies el miren, i jo el mir. I, aleshores, tot s'atura. Fins i tot aquell lleuger oratjol encanalat a la vall, deixa d'espolsar les copes. L'avi deixa el gaiato a sobre la màquina i comença a caminar de cap al tronc nu i mort del gran lledoner.

Aquell lledoner, ara tan sols un grapat immens de branques despullades i disperses vora un tronc vençut, havia simbolitzat la seva vida. Va ser sota aquell arbre, quan encara parlava, on vaig escoltar els secrets d'aquestes terres. La història d'un univers immens de poques quarterades que, des de feia més de dos segles, havia nodrit als meus. I ara, sota l'ombra inexistent d'aquell immens símbol, l'avi s'hi atura davant l'expectació de tots. S'hi agenolla amb suavitat i allarga les mans. Fent xera a les ferides del tronc, fa que els dits acaronin la natura morta sense tremolar. I em mira i riu, mentre s'aixeca per allunyar-se lentament. Passa a passa, avança cap el vespre amb la certesa d'haver vençut, joiós. Ple de dignitat que, com a penyora irrenunciable, l'hi obri l'eternitat.

Flaire, Toni Vicens

CATEGORIA ADULT A (NADIU), NARRATIVA, PRIMER PREMI

Fricandó amb cervesa

L'Olga va assenyalar la taula del costat, tot estirant el coll i obrint molt els seus preciosos ulls. Jo mai havia trobat els seus ulls tan especials com ara. A Bèlgica, on l'iris marró no és una vulgaritat sinó la diferència, aquella mirada tenia ara un encant curiosament exòtic. Però confesso que els seus ulls tenien un posat menys lluminós, més tristos que mesos abans. Uns ulls melancòlics.

El cambrer va fer gest d'entendre amb el cap que volia aquell mateix plat i va apuntar ràpidament.

- No entenc aquesta carta, tota en flamenc- va dir, queixosa.

Jo vaig respondre amb un somriure i demanant *stoofvlees carbonade*. Havia llegit que havia estat triat el plat nacional, per davant dels musclos amb patates fregides. Calia provar-lo. Ella no sé ni si em va sentir. Escrutava el local, incòmode.

- Als serveis, per arribar al de dones, has de passar pel dels homes, i els vostres urinaris estan a la vista. Això no té res d'elegant! – i va afegir:- I què me'n dius de les taules: estan tan juntes! Crec que ho fan així a tot Bèlgica. Aquí tens menys intimitat a un restaurant....

- Potser és que són com nosaltres, ben catalans, i posen les taules més juntes per allò de la "pela"; que cal omplir i fer caixa!

El cambrer va servir els dos plats. Ella va mirar curiosa la presentació i en clavar la forquilla, va exclamar:

- Però si no són canelons: són endívies! – i amb angúnia va retirar els coberts del plat.

- Em sap greu. Vols el meu *stoofvlees*? Té un gust exquisit! És ben bé com el fricandó de la meva mare, però, òbviament, cuinat amb cervesa. Està boníssim!

Ella gairebé em va ignorar. Va prendre una *frite* de la paperina que acompanyava el meu plat, va fitar de nou el restaurant i va exclamar tot sospirant...

- Som ben diferents...

La frase em va fer mal. Per por a la resposta, no vaig gosar preguntar-li a què es referia realment. Si ens estava comparant a nosaltres dos, o bé si comparava els belgues i els catalans. I vam acabar el dinar en silenci.

Tant de bo no trobés ara que nosaltres dos érem molt diferents. Feia només unes setmanes, abans de marxar cap a Bèlgica, ella em deia que era tan afortunada d'haver-me conegut, que estava tan bé al meu costat. Quina sort, afegia, que tinguéssim tants punts en comú. Sí, jo sempre més positiu que ella, però al

capdavall, tots dos ben propers: sensibles, curiosos de l'altre, enamorats de la mateixa música, de la nostra fantàstica terra, amb el mateix gust per la bona taula... Era òbviament millor que es referís als catalans i als belgues. Però tampoc era una bona opció. Si no li agradava el seu nou entorn, teníem un greu problema; en perillava de retruc la nostra relació. Ella havia deixat tantes coses enrere per seguir-me. Família, amics, el seu grup de música, els seus diumenges a la platja... Sense feina a Catalunya, jo no podia deixar escapar l'oferta que em donaven a Gant. Ella ho va entendre, va dubtar molt, però els seus ulls marrons, sis setmanes enrere, em van mirar fixament i em van dir que venien amb mi. Em va abraçar i es va posar a plorar. I jo em vaig estremir, alliberant tots els nervis, els dubtes de si per guanyar una feina la perdria a ella. Em va doldre, però, no saber arrencar a plorar com ella. Amb ella.

Amb aquesta angoixa vaig passar tota la setmana. Veia que l'Olga no estava per mi. Que jo arribava de la feina i no semblava alegrar-se. Es queixava del temps, que no havia vist el sol. De res servia que jo li donés la volta una vegada més a tot, i li digués que la *pesada pluja belga* permetia la *bucòlica verdor belga*. Ella em deia que parés de justificar-ho tot. Que ella no podia pensar que era motiu d'alegria que ploqués perquè així després tot floriria. Senzillament no tenia tanta paciència a esperar que sortissin les flors.

Tampoc veia que s'integrés al nou entorn. O que s'esforcés per integrar-s'hi. No tenia iniciativa per sortir. No li havia sentit dir una sola paraula en flamenc, ni el més mínim interès per aprendre'n. No posava la televisió local, només es connectava per internet a mitjans en català. Els seus ulls antuvi enlluernadors, eren ara vidriosos.

En arribar el divendres a la nostra nova llar, el món em va caure a sobre. Tot just entrar a casa vaig notar que quelcom era diferent. En tancar la porta i adreçar la meva mà al buida-butxaques, vaig trobar-hi una nota seva:
"Em trobaràs al nostre país"

El cor se'm va glaçar.

Vaig córrer cap al cotxe, només pensant a tenir la fortuna d'arribar a l'aeroport de Zaventem abans que el seu avió hagués marxat. Provar de convèncer-la que jo faria un esforç addicional perquè la nostra aventura a l'estranger funcionés.

Amb el pols desbocat, maleint la meva poca traça en ajudar-la en aquesta aventura, vaig creuar dos semàfors sense recordar amb quin color els havia passat. Vaig continuar sota la pluja pel pont de Sant Miquel, i en passar per davant de l'església de Sant Nicolau, la meva sorpresa va ser majúscula. Algú em feia senyals insistents amb el braç des de la vorera. Fins i tot saltava per assegurar-se que la veia. Incrèdul, vaig frenar. Una noia preciosa amb els cabells xops. Era ella. No vaig saber com reaccionar.

Vaig baixar la finestreta, i ella es va abalançar a mi i amb va besar. I tot seguit em va dir:

- Qui vol anar a prendre una "biertje"?

Jo no entenia res. Em vaig quedar immòbil, intentant comprendre. Intentant comprendre-la.

Els cotxes darrera nostre van trencar el meu estat de xoc, començant a tocar el clàxon estridentment.

Ella va mirar-los, i somrient, va murmurar:

- Quina poca paciència que tenen, també. Potser no en som tan, de diferents...

I tornant a la vorera va cridar:

- Aparca ràpid i vine sense paraigua, que ens hem d'acostumar a aquesta pluja!

Es va arrecerar a la paret de l'església de Sant Nicolau. Just sota la placa del nom del carrer. I allí, crec que amb la renovada llüissor dels seus ulls exòticament marrons il·luminant l'escena, vaig poder llegir el nom del carrer. "*Cataloniëstraat*".

I jo vaig arrencar a plorar, ara sí, tan intensament com la pluja. Com la pluja belga a *Cataloniëstraat*.

Lliga protectora dels dracs de Sant Jordi, Abel Martínez

CATEGORIA ADULT A (NADIU), POESIA, ACCÈSSIT

Contraban d'amor

Contrabandista de besos
et robarà el cor
per revendre'l
dos cops més car
en terreny prohibit.

Dorm, l'escotilla oberta
de bat a bat
per que pugui entrar
la lluna al camarot
i escapar-se'n
com fes el gat
el matí arribat.

Traficant de tendresa
te'n robarà un mos
per revendre'l
tallat en quatre
a una tria de cors mal ferits.

Dorm, l'escotilla oberta
de bat a bat
per que pugui entrar
la lluna al camarot
i escapar-se'n
com fes el gat
el matí arribat.

Lladregot qualsevol
t'he de robar tota nua.
Cos i ànima!
Mateix que tu
m'hauries furtat l'enteniment.

Hem d'acabar tots dos
al fons de la bodega captius
d'on no sortiríem vius
si no haguéssim sabut deixar,
com per a la lluna
el matí arribat,
l'escotilla oberta
de bat a bat!

Maria Melodies, Ivan Fox

CATEGORIA ADULT A (NADIU), POESIA, PRIMER PREMI

Remember

Per molts i molts atzucacs
que tingui la travessia
no oblidis les velles aigües
que han abeurat tes arrels,
la terra esdragada i aspra
que ha nodrit els teus plançons.

Tants regalims salobres de suor
riu amunt de la història,
els anys i panys d'humil obstinació
silenciosa i silenciada,
tantes nits sense estels,
tanta desesperança

Els pous curulls de somnis ofegats,
tanta boca sellada,
tant coragre d'impulsos avortats,
tota la sang vessada
s'han transmutat en essència del crit,
en energia pura, desfermada,
que vol dir-se i vol ser, sense entrebancs,
convertir-se , si cal, en riuada.

Recorda tot això, que ja és passat,
lleus petjades que t'han fitat la senda;
no en facis, però, un estendard
d'orgull i revenja.

No profanis, maldestre, el llegat,
usa'l com una eina,
destria, curós, la palla del blat
malfia't de ràncies banderes.

Tu, que pertanys a la nissaga dels vençuts,
atreveix-te a bastir el futur que et repta !

Mare Nostrum, M. Àngels Fort

CLOENDA DE LA MONTSERRAT BARRERA, MEMBRE DEL JURAT

I fins aquí aquesta nova entrega de premis. Esperem que hàgiu passat una bona estona i que l'any vinent repetiu amb nous escrits, noves emocions i noves entranyables històries com les d'enguany.

I recordeu, com deia el poeta, que “tots els camins són bons per fer camí” i –parafraçant Espriu- “Cuideu el mots!”.

Gràcies a tots per haver vingut, que tingueu una molt bona diada i fins l'any vinent !

Els premis es van lliurar el 23 d'abril, com a part de la celebració de la diada de Sant Jordi.

Brussel·les, 2015